

Meist tuhhat wiggadest, mis tännawo jälle
ue aasta sisse ennestega kasa wöttame, lub-
ba mulle parist agga paar sõnna üttelda.
Wõib olla ehk ma efsin, agga ma mõtlen,
meie rahwas polle mitte sured asjad rama-
to luggejad egga firrikus käiad. Kui
se walle olleks, siis peaksid mitmed asjad par-
remad ja meie ello mitte nenda haige kar-
tohwi kombel plekkilinne ollema, nago ta
on. — Wata, keigist kirjadedest, mis Eestirah-
wale igga aasta jaggatakse, ei tea ma mitte,
kas mõnda muud ennam loetakse, kui meie
pissufest Perno Kalendrit (9000 tükki).
Miks parrast? Muidogi wist selleparrast, et
ni oddaw sada on. Mis otsiwad nüüd rah-
was Kalendrist? Muud middagi, kui tulle-
wa aega ette teada, mil wihma ja lund, soja
ja külma tulles, mil ku louakse, mil ladad
petakse ja muud sellesarnast; ja kennele Ka-
lendrit ei olle, se parrib teiste käest järrele,
mis „ta wallelik“ sel aastal jälle tunnistab?
Kas tulles hea wiljalinne aasta, kas rohke
kallasaak? ja mis tal muido mele tulles. On

ta sedda Kalendrist ford ärrakuulnud, siis
on keik tarkus kä. Muist kirjadedest temma ei
holi, ja seeb se rummal luggu on. Pibel,
lauloramat, katekismus, hea küll kui wanne-
mate wannematest sadik maias on, ei sa ka
iggas paikus paljo prugitud; sest rahwas üt-
leb jubba lapsepõlwest sadik teadwad, mis seal
sees on. Üks tõssine meie rahwa rumma-
lusse tunnistus on se, et ramato luggemist
ülleültse lapsedööks petakse ning neid sun-
nitakse jälle üksi selleparrast tagga, et fir-
rik'sand sedda parrib. Suur hulk eesti lapsi
sunnitakse luggema, mitte luggemisse eg-
ga selle tarkusse parrast, mis luggemisse
lääbi tulles, waid et nad ennast „firrik'sanda
ees wõiksid peasta.“ Kas walle on? Ei olle.
On nad luggemas ärra käinud, siis on rum-
malad nored innimesed õige rõõmsad, et
neid kegi ennam luggema ei sunni; jah,
nemmä piddawad sedda omma täie ealisse
põlwe määrgiks, et neil tarwis ep olle käso
järrele ramatut kätte wõtta, se on teise sõn-
naga: nemmad on üsna uhked selle peale,